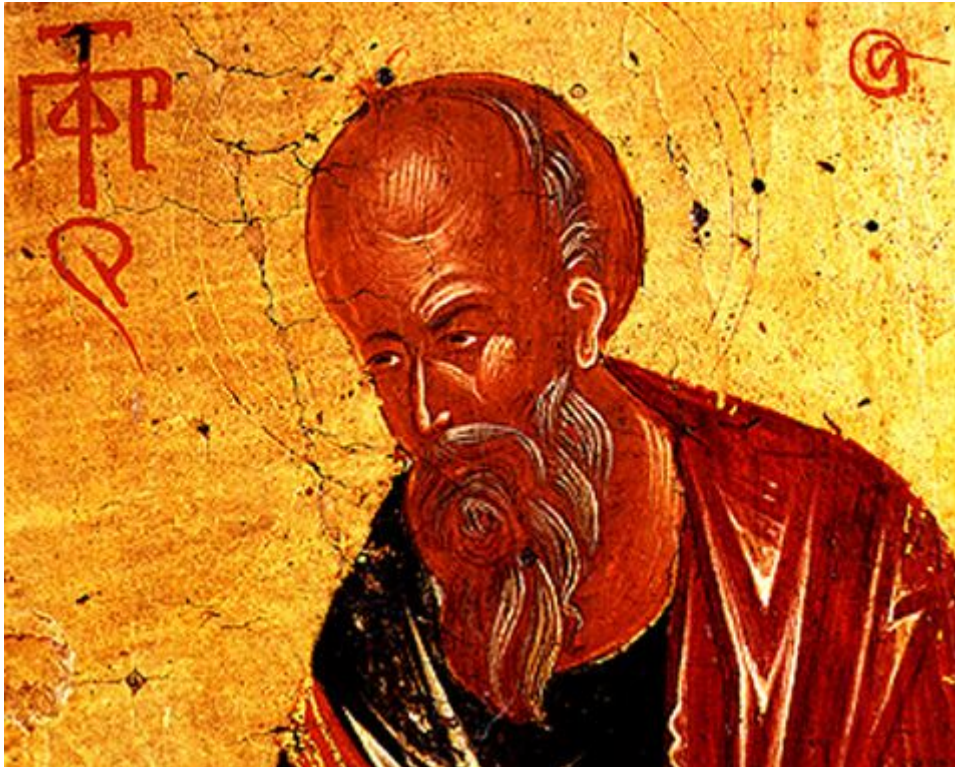

Ο Προφήτης Ελισσαίος

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του προφήτου Ελισσαίου και του αγίου Μεθοδίου αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως του ομολογητού.

Ο Προφήτης Ελισσαίος ήταν γιος του μεγαλοκτηματία Σαφάτ και τον συναντάμε, μέσω του κειμένου της Παλαιάς Διαθήκης, ως υπηρέτη του Προφήτη Ηλία. Όταν εκείνος με θαυμαστό τρόπο έφυγε προς τον Κύριο, ο Ελισσαίος συνέχισε το προφητικό έργο του Ηλία, και μάλιστα με την επιτέλεση πολλών θαυμάτων.

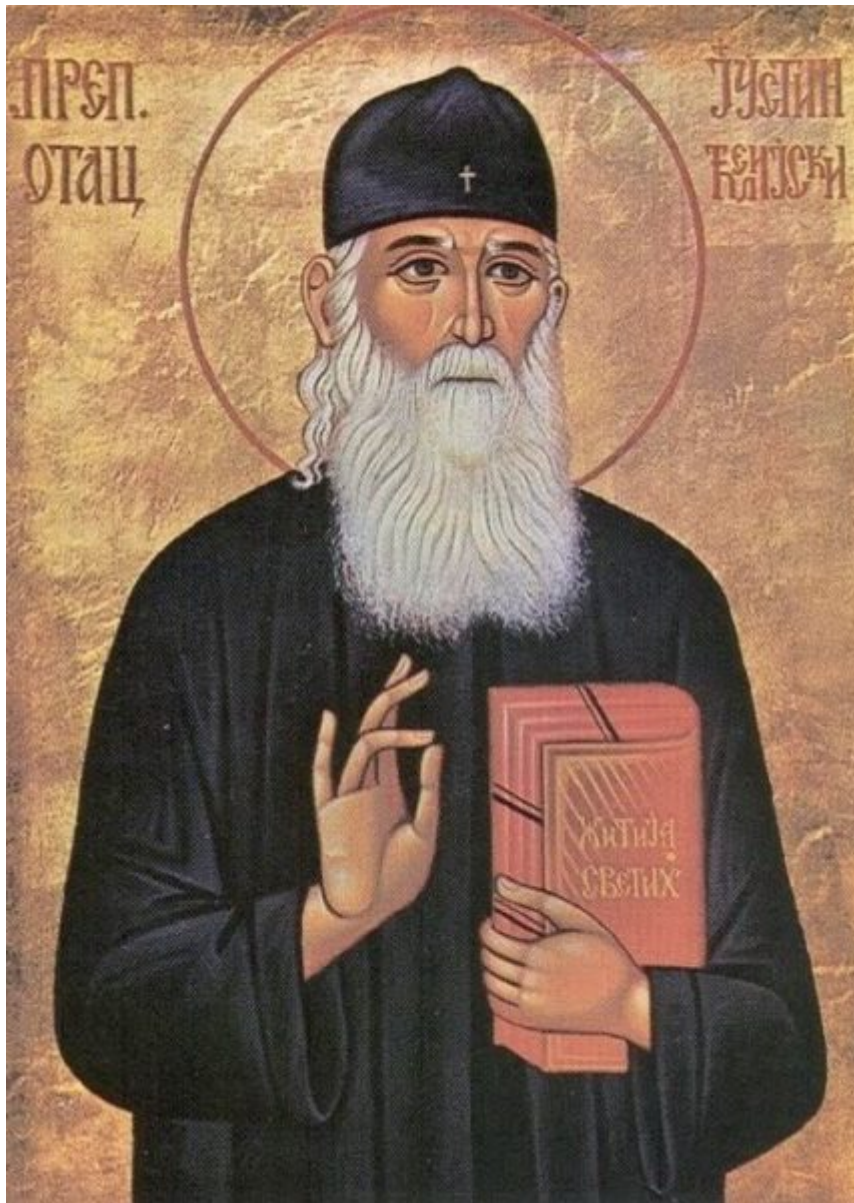
Επίσης, τιμά τη μνήμη του οσίου Ιουστίνου (Πόποβιτς) του Σέρβου, του οποίου η διακήρυξη της αγιότητός του από τη συνείδηση της Εκκλησίας έγινε τον Απρίλιο του 2010.

Ο Όσιος Ιουστίνος γεννήθηκε στις 25 Μαρτίου του 1894, στην πόλη Βράνιε της νοτίου Σερβίας. Κατά τη βάπτισή έλαβε το όνομα Ευάγγελος με το επώνυμο Πόποβιτς δηλ. Παπαδόπουλος.

Από μικρό παιδί, συχνά επισκεπτόταν με τους γονείς του τον Άγιο Πρόχορο τον Θαυματουργό στην κοντινή Μονή Πτσίνσκι, όπου και είδε με τα μάτια του τη θεραπεία της μητέρας του από βαριά ασθένεια. Με ευλάβεια μελετούσε το ιερό Ευαγγέλιο, καθώς και Συναξάρια Αγίων και ακολούθως τα κείμενα των Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας. Αναδείχθηκε σε μεγάλο ελληνομαθή θεολόγο. Ο ίδιος έλεγε χαρακτηριστικά: «η Ορθοδοξία δεν είναι βιβλιοθήκη, την οποία μπορείς να μελετήσεις, αλλά βίωμα το οποίο καλείσαι να ζήσεις εμπειρικά».

Από τη φύση του φιλόσοφος ο Όσιος Ιουστίνος και διψασμένος για τη γνώση, εγγράφεται στην Εκκλησιαστική Σχολή του Αγίου Σάββα στο Βελιγράδι.

Αφού συμπλήρωσε τις σπουδές του στα 1914, κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο στρατεύτηκε ως νοσοκόμος. Ακολουθώντας την πορεία του σερβικού στρατού, πήρε το δρόμο της υποχώρησης και της καταφυγής στην Κέρκυρα. Καθ' οδόν ένιωσε πλέον έτοιμος να αφιερώσει την ζωή του στο Χριστό και έλαβε το μοναχικό σχήμα την 1η Ιανουαρίου του 1916 και πήρε το όνομα του αγίου μάρτυρος και φιλοσόφου Ιουστίνου.

Αργότερα, μετέβη στην Αθήνα για ευρύτερες σπουδές. Εκεί, εκδήλωσε τη μεγάλη του αγάπη για την Ελληνική Παιδεία και Θεολογία. Λαμβάνει το διδακτορικό του δίπλωμα στην Πατρολογία στα 1926, με θέμα «Το πρόβλημα του προσώπου και της γνώσεως στον Άγιο Μακάριο τον Αιγύπτιο». Την αγάπη του για την Ελληνική Ορθόδοξη Παράδοση τη μεταλαμπάδευσε στα πνευματικά του παιδιά. Μεταξύ αυτών οι δύο προσφάτως κοιμηθέντες Ιεράρχες, Μαυροβουνίου Αμφιλόχιος Ράντοβιτς και ο Ζαχουμίου και Ερζεγοβίνης Αθανάσιος Γιέφτιτς.

Στη διάρκεια της γερμανικής κατοχής βρέθηκε σε διάφορες Μονές και σταδιακά στο Βελιγράδι, όπου συμπαραστάθηκε στο σερβικό λαό.

Με την εγκαθίδρυση της νέας ηγεσίας στην Γιουγκοσλαβία το 1945, ο πατήρ Ιουστίνος εξεδιώχθη από το Πανεπιστήμιο του Βελιγραδίου μαζί με άλλους 200 καθηγητές. Σύντομα συνελήφθη στη νότια Σερβία και φυλακίστηκε.

Διωγμένος από το Πανεπιστήμιο και στερημένος από τα ανθρώπινα, θρησκευτικά και πολιτικά του δικαιώματα, έζησε ουσιαστικά έγκλειστος στη μικρή γυναικεία μονή των Αρχαγγέλων στο Τσέλιε του Βάλιεβο.

Ο Όσιος Ιουστίνος Πόποβιτς κοιμήθη εν Κυρίω στις 25 Μαρτίου το 1979, ανήμερα του Ευαγγελισμού και των γενεθλίων του, ενώ η μνήμη του τιμάται πανηγυρικά στις 14 Ιουνίου. Κατέλιπε μεγάλη οσιακή κα θεολογική εμπειρία για κάθε Ορθόδοξο Χριστιανό ως Πατέρας και Διδάσκαλος της Εκκλησίας.

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου